

Durmuş Hocaođlu

“Onurlu AB Üyeliđi” Tezinin Kritiđi: Netice-i Kelâm-I

Yeniçađ., “Analiz”, 22 Kasım 2005, Salı., s.12
“Analiz” Sıra No: 333; 2005-131; Kasım-10

YENIÇAG

Çok daha mufassal bir irdelemeyi hak eden ve fakat günlük bir gazete imkânlarıyla — sınırları son haddine kadar zorlayarak — ancak bu miktar ele alabildiğimiz MHP’nin Onurlu Avrupa Birliği Üyeliđi tezini konu edinen ve bugün yirminci bölümüne ulaşan bu yazı serisini kısa bir hulâsa ve netice ile noktalayalım.

MHP’nin resmî görüşü olan bu tezin, ilk önce, bir slogan ve fakat sağlam olmayan bir slogan olduğunu ifâde ederek söze başlamıştık; yine aynı şeyi hâtırlatalım ve yine hâtırlatalım ki “slogan” küçültücü bir ifâde değildir, bilâkis, şâyet arkasında bir fikrî derinlik var ise, bu, bir ummânı bir bardağa sığdırmak gibi, son derece müessir bir jargon demektir, aksi hâlde ise, yanıltıcı bir zehab, gerçeğin güneşi doğunca eriyecek bir yumak kardan başka birşey olmayacaktır ve ne yazık ki MHP’nin bu sloganı işbu ikinci türdendir. Çünkü, hukukî olarak kırk yıllık bir mâziye mâlik bulunan ve milliyetçilik dâvâsını aktif olarak güden siyâsî bir partinin bu derece hayâtî bir mes’elede ortaya atmış olduğu ve senelerden beri kendi tabanını peşinden sürüklediği tezin, üzerine dikkatle eğildiğinde, fikrî bir perîşanlık ve zaafiyet manzûmesinden başka bir şey olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Niçin? Yine hulâsa edelim:

Çünkü, evvelen, ilim siyâsete tekaddüm edeceğine binâen, akademisyen bir zâtın elinden çıkmış olmakla herşeyden önce akademik bir nitelik arzetmesi ve binâenaleyh, akademik kaidelere riâyet etmesi gereken bu iddialı tezin, bütün omurgasını oluşturan “onur” kavramı tanımsız bırakılmıştır; sâhiden, “onur” nedir ve bir millet ve bir devlet bahis mevzû olunca da daha definitif olarak bütün tazammun ve şumûlü ile ne mânâya gelmektedir ki, bu tezin sâhibini diğer siyâsî partilerden kesin bir hatla ayırabilsin? Sayın Devlet Bahçeli’nin bu yazı serisinde adını çokça andığımız ve temel referans olarak seçtiğimiz kitabında böyle bir tanım göremedik ve, bunu, felsefenin hemen bütün alanlarının olduğu gibi politik felsefenin de pîrlerinden olan Aristoteles’in “*Devlet, müstakil ve kendine yeter bir varlıktır, halbuki köle, müstakil olanın tam tersidir*” ilkesine dayanarak, en doğru olduğuna inandığımız bir çerçeveye oturtmaya çalıştık: “**Bir milletin ve devletin onuru, hürriyet, istiklâl ve kendine yeterliliğidir.**”

İşte, MHP’nin söz konusu tezinde görülen en temel ve kabûl edilmesi mümkün olmayan ilk hatâsı da burada ortaya çıkmaktadır: Bir “Avrupa Birliği Üyeliđi Müdâfaanâmesi” olarak gözüken Tez, Sayın Bahçeli’nin ifâdesiyle, Türkiye’nin Birlik üyeliğini “cân ü gönülden” desteklerken, AB üyesi olacak bir Türkiye’nin neler kaybedeceğinin üzerinde îcap eden ağırlık ve derinlikte durmamakta ve esas olarak hamâsî olduğu söylenebilecek ve hemen hemen her partinin ve hattâ hemen hemen birçok AB destekçisi kişi ve kurumun bile söyleyebileceği şeyleri az bir farkla tekrar etmektedir. Bu noktada, Sayın Tansu Çiller’in “AB’ye ezanımızla, bayrağımızla gireceğiz” diskurunun ötesine geçemeyen Tez, öyle anlaşılmalıdır ki, esas itibâriyle, Avrupa Birliği üzerine teorik-felsefî bir birikimden mahrûmiyetin tevlîd ettiği ve aşağıda tekrar hulâsaten beyân edeceğimiz hususlardan ötürü,

ciddî şekilde risk taşımakta, yâni mâsumâne bir hatâ olmaktan çıkıp zarar verici hâle dönüşmektedir:

Tez'in alilliğinin kökenini, açıkça belirtilmemekle berâber, Avrupa Birliği'nin, hür ve müstakil üniter ulus-devletlerin iştirâkinden müteşekkîl, NATO ve benzeri gibi bir pakt, bir ortaklık, bir partnerlik, bir "birliktelik" olduğu faraziyesi üzerine binâ edilmiş gibi algılanmasına dayandırabiliriz; zâten, aksi çok daha fecî bir ihtimâl olurdu.

İmdi, bu faraziye artık hatâlı bile değil, külliyen yanlıştır ve o sebeple yanlış bir aksiyomatik temelden kalkan bir tezin doğruya varması muhâl olduğuna binâen, hiçbir doğru netîce istihsâl etmesinin beklenmesi mümkün olamaz. Çünkü, Avrupa Birliği, defaatle tekrar etmiş olduğumuz üzere, ancak ve yalnız, üye devletlerin istiklâllerini yutabildiği ve onları parçalayıp yeniden — adı resmen konsun ya da konmasın — bir yeni devletin çatısı altında dönüştürüp birleştirebildiği ölçüde nihâî hedefine vâsıl olabilecek, aksi hâlde mutlaka er veya geç ve hem de belki trajik bir şekilde dağılacak, ama dağılırken de ihtimâl-i galibe ile, üye devletlerin eski hâllerine avdetlerini imkânsızlaştıracak olan, tarih çapında misli görülmemiş bir elitist-entellektüalist siyâsî mühendislik projesidir.

Binânenaleyh, her devlet şu veya bu şekilde mutlaka hâkimiyetini kısmen veya tamâmen devretmeyi, hattâ kısmen veya tamâmen toprak parçalanmasını kabûl edecektir ve etmektedir de nitekim; bu noktada prensip îtibâriyle, Türkiye ile diğerleri arasında, Türkiye'nin nevi şahsına münhasır özelliğinden ileri gelen fark dışında bir fark yoktur.

